

Доброслав Смиљанић

БУДНО ОКО

У ТУЂЕМ ЧАМЦУ

Бачен у бестраг да пронађе претка
А изван сваштарске јагме за парцеле
Аргонаут у туђем чамацу, без иметка,
Коме су вести и руже задоцнеле

На чему он је – све му измакнуто –
Чардак ни на земљи ни на небу – где је?
Тело је крто мразом нападнуто
Склоништа нигде нема а снег веје

У књизи засвити и што није било
Аугури кажу једном ће се збити
Емфаза плине до апотеозе

У врећу је туђе уденуто шило
Капи отрова у наслеђе лозе
И нико не зна шта све може бити.

ЖУТИ ВЕРЕМИ СУШЕ

Ординација општа, чиста, пуна светла
И света на чекању. Удари стаклених врата,
Сруче ли тишину, лепрши мантила белих
Срчу невидљивог обришу као метла

Мушкарци сањивији но путници у возу
Жене смирују децу као да уходе
Неког, мисле о ручку, дангуби у превозу
На излечење, на оскудицу, на расходе

Промичу слике из доњих депоа душе
Са окачених екрана отровне дивизме спота
Капљу у зенице. Жуте вереде суше

Два пала идола изругују се крај плота:
Овоземаљски кајрос што га пустиња греја
И онај што *нећко* беше а сад је само не-ја.

НАТАНИЈЕЛЕ БАЦИ МОЈУ КЊИГУ

У смирај
Прелистај
Свој живот

Заустављен пред морем
Као пред чистиштиштем
И дворогим знаком

С камене клупе
На којој заноћи сунце
Откључај друго море

Извучи што си у њега сручио
Каравеле и све што је
Потонуло са њима

Усклади
Мисао са заласком
Носталгију са сећањем

Шаркасту сенку маслине
Са белинама у књизи
И губицима на путу

Зађеш ли иза мрачног зида рушевине
Наћи ћеш на црној ружи пчелу
Што скупља сушт у свему развејаном

Видећеш да су оба лица света
Жудња за трећим (али не због броја)
Што је неком руком у глину урезано

То сета таму искуства одгонета
У писму очи на завет враћа јуродиво
Да ново штиво о њему посведочи.

БУДНО ОКО

Будно око – жижак са затамњеног екрана
Троглодити урежу телу рубне шкрбине
Ловци спреме решето – прострелну ноћ рана
У њих врте копљима јахачи с твоје хрбине

Предатори-чувари у мрежама вођени
Мозгом из сушнице квасе рај у мастило
Доктринари из вињага зуре мртворођени
Хук сове баца их у амбис или лудило

Скок преко главе вежбају док с куле пада застава
Гомила започне урлање, а они знају посао
С брега машу труплима које односи поплава

Незрело стабло отвара пупољке белог бехара
Под њим би од мириса и Ахасвер скончао
С тајном под језиком у последњег Хазара.

НА МЕНИЈУ ДОБОША

Преко пустиње сенка: човек или звер
Разлика не значи више ништа
Ту је ретард клинтоноблер
И сатара стратишта

Разбити земљу, срушити град
За лажљиву лозинку
Залити крвљу тугу и глад
И зубе кезити на снимку

Преко страница од новинског смећа
Мајмун навлачи милосног анђела кринку
Над сломљеном кичмом овог и оног столећа*

Концентрат змијског сича језик је у олоша
Гроза кризе час лети а час је пузећа
И све је бесцење, *mon cher*, уз лупу добоша.

*по Мандељштаму